

ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

Του Α. ΜΠΛΟΥΜΑΝΦΕΛΝΤ

ΠΩΣ ΠΑΝΤΡΕΥΟΝΤΑΙ ΣΗΜΕΡΑ ΣΤΗ ΡΩΣΣΙΑ

['Ο γάμος, το σοβαρό αυτό κοινωνικό ζήτημα, έχασε πιά σήμερα, στη Ρωσία των Σοβιέτ, την παλιά του σπουδαιότητα και άπλοποιήθηκε μέχρι του σημείου να κατανηφεί μισή ασημένια μικροσκοπικότητα της ζωής. Το παρακάτω εύθυμογράφημα, μας δίνει μιάν εικόνα της νέας αυτής καταστάσεως των πραγμάτων.]

«Ένα πρωί καθώς ξυριζόμουν στο δωμάτιό μου άκουσα κάποιον να χτυπάει την πόρτα μου. Άνοιξα το παράθυρο και είδα ένα χαριτωμένο γυναικείο κεφαλάκι να προβάλλει. Ήταν μιά άρκετά κομψή και άρκετά χαριτωμένη δεσποινίς.

— 'Εσείς είστε ο Σεργιέ Σεργιέβιτς; μ' ερώτησε.

— 'Ολόκληρος, δεσποινίς, είπα.

— 'Εγώ ένα γράμμα γιά σας άπ' τη Μόσχα. Ένα γράμμα συστατικό. Ήρθα στην πόλι σας να βρω δουλειά. 'Ελλίξω πως θά με διευκολύνετε σχετικώς.

— Περάστε μέσα, παρακαλώ, της είπα.

«Η νέα μπή'ε στην κάμαρά μου, κάθησε, άνοιξε το τσαντάκι της κι' άρχισε να ψάχνει να βρει κάτι.

— Με συγχωρήτε, μου είπε ξαφνικά, δεν βρίσκω το γράμμα σας. Θά τό λησμόνησα, φαίνεται, στη μικρή μου βαλίτσα.

— 'Α! δεν παύαζεις... Δε μου λέτε: σκοπεύετε να μείνετε πολύ καιρό στην πόλι μας;

— Αυτό θά εξαρτηθή από σας, μου άποκρίθηκε η άγνωστη δεσποινίς, και χαμογέλασε. Άν τά καταφέρετε να μου βρήτε καμιά δουλειά εδώ, τότε...

— Μι...! αυτό που ζητάτε είναι σάν λιγάκι δύσκολο. Γίνονται βλέπετε, οικονομίες, η κυβέρνηση άπολυσι καθημερινώς ύπαλληλους... Μπορ' όμως να σας προτείνω κάτι άλλο.

— Τι;

— Νά... (Άπό καιρό, ξέρετε, τό είχα κατά νού αυτό, ήμαρ δέ μου περίσσευε ποτέ καιρός... Μά σήμερα τό πρωί, έλαβα την τελευταία απόφαση.) Τι λέτε; παντρευόμαστε;

«Η δεσποινίς έπηξε τά γέλια... 'Εγώ έβγάλα τό ρολόι μου.

— Η ώρα είναι άκοιμήτος δέκα παρά τέταρτο. Άν κάνουμε λιγάκι σύντομα, θά μπορέσουμε να είμαστε σέ είκοσι λεπτά στο Ζάνε (γραφείο πολιτικών γάμων). 'Εχω έκει κάτι φίλους που θά μιά βρηθήσουν να πάρουμε πρώτοι σειρά — για να ξεπερδέψουμε μιά ώρα άσχητη. Έν τώ μεταξύ, τρέχω να φωνάξω τη μαγειρισά μου να παραγγείλετε τί φαγιά πρέπει να έτοιμάση, γιά τους γάμους μας.

— Μά, θάθελα, ξέρετε, ν' αλλάξω προηγούμενως. Τώρα μόλις κατέβηκα άπ' τό τραίνο.

— Ού! δέ βαρύνεστε. Δεν ύπάχει λόγος να φορέσετε τά καλά σας γιά να πάμε στο Ζάνε.

Τη στιγμή εκείνη, παρουσιάστηκε κ' η Μάρθα, η μαγειρισά μου, που την είχα ειδοποιήσει στο άναμεταξό, χτυπώντας τον τούφο.

— Ήρθε η γυναίκα μου άπ' τη Μόσχα! της είπα τότε. Βάλε λοιπόν τά δυνατά σου να μās φτιάξης σήμερα τίποτα καλό.

Διέταξε και έφεραν τους αιμαλώτους Γάλλους σέ μιά μεγάλη μίναρα όπου ήταν μαζεμένα τά κεφαλάκια των θυμάτων, και τους διατάξε να τά γδέρνουν κατά τον τρόπο που τού: έδειξε ένας Άλβανός χαπάης, να τ' αλατιζουν και να τά σακιάζουν! Οί ταιλωπόροι Γάλλοι έσυχαινότο τη δουλειά αυτή, αλλά τότε τους έδερναν και αναγκάζονταν να υπάκουουν.

Όταν έτελείωσε τό γδίσσιμο των κεφαλών οί Άλβανοί ξανάφεραν τους Γάλλους στή φυλακή και τους είπαν να έτοιμαστούν να πεθάνουν! Η προσιδοποίησι αυτή ήταν μόνο ένα είδος ψυχικού μαρτυρίου, γιατί την άλλη μερα τους οδήγησαν κάτω από τό μπαλκόνι του Άλη, τού: έδωσαν λίγο ψωμί και τους είπαν ότι θά τού: στείλουν στο Λαθρο άλυσοδεμένους.

Αυτό και έγινε. Σέ όλη τη πορεία τους έκείνοι από τους αιμαλώτους που έτοποθετήθησαν μπροστά αναγκάστηκαν να κρατούν κοντάκι έχοντα στην κορυφή αίμαστάζοντα κεφαλάκια! Στις φυλακές του Λούρου, όπου τού: έλεισαν, βρήκαν και άλλους αιμαλώτους Γάλλους, που έζακιαν την δυστυχία τους.

Τό πρωί οί δυστυχεις Γάλλοι έσπαθάν τη φοβερή τόχη που τού: περιμένει, και την όποιαν θά διηγηθούμε στο έπόμενο φύλλο.

«Η κυρία τί έπιθυμεί; Για ποιά όρεκτικά αισθάνεται προτίμηση; ρώτησε η μαγειρισά.

— Να πάρης τίποτα πουλερικά. Και να μās έτοιμάσης και μιά καλή σουλά, είπεν η νέα.

«Έδωσα στή Μάρθα τρία χρυσά τερεβόντες, να κάνει τά ψώνια.

— Έλα τώρα, είναι ώρα να πηγαίνουμε, είπα στή... γυναίκα μου.

«Ένω κατεβαίναμε τη σκάλα, της έδωσα τά κλειδιά του ντουλαπιού.

— Μόλις γυρίσεις, να δώσης τ' άπλυτα της Μάρθας να τά πάη στην πλυστρα, της είπα.

«Ανεβήκαμε ύστερα στ' αμάξι και σέ λίγο φθάσαμε στο γραφείο πολιτικών γάμων. Τά ξευγάρια έξαναν έκει ούρα. Όσοτος, χάρις στο μέσο των φίλων μου, τά κατάφερα να κάνουμε μανιμάνι μιά δήλωση γάμου.

«Αια κατεβήκαμε κάτω παντρεμένοι πιά, η γυναίκα μου που είχε ζαλιστεί, η κακομοίρα, άπ' τό θόρυβο και τη φασαρία με ούτηνε:

— Δεν μπόρεσα ν' άκούσω τό έπίθετό σου, όταν τώλεγες του ύπαλληλου. Πώς σε λένε;

— Μποσσοβ, της είπα.

— Μπα! Μποσσοβ λοιπόν σε λένε; Περίεργο πράγμα... μου φαίνεται όμως πως τό γράμμα που μου έδωσαν γιά τένα άπ' τη Μόσχα έχει άπάνω άλλο όνομα. Ναι, ναι, Θυμάμαι καλά... Άλλο όνομα έχει ο φακελλος.

— Μά, δέ μου λές, ποιός σου τώδωσε αυτό τό συστατικό γράμμα;

— Η Μαρία Νικολαίεβνα Περοβοζαία.

— Πρώτη φορά άκούω αυτό τ' όνομα.

«Η γυναίκα μου βυθίστηκε σέ σκέψεις.

«Άξαφνα, έκει που έκανε να βγάλη τό μαντήλι της, ένα γράμμα έπεσε άπ' τό τσαντάκι της:

— Νά το! τό βρήκα! φώναξε. Κ' έγώ που νόμιζα πως τό είχα χαμένο.

— Γιά διάβασε, σέ παρακαλώ, τη σύσταση, της είπα, στανδαλισμένος.

— «Σεργιέ Σεργιέβιτς Πεπέλιν», διάβασε αυτή.

«Έμπηξε τά γέλια.

— Ό Πεπέλιν κάθεται στο άλλο πάτομα, πάνω άπ' τό δωμάτιό μου, της έηγησα. Είναι ένας δημοτός ύπάλληλος... Παντρεμένος με τρία παιδιά...

«Η γυναίκα μου έμπηξε τότε και κείνη τά γέλια...

— Άς είναι! είπε τέλος. Ήτανε γραφτό μας να παντρευτούμε...

«Έν τώ μεταξύ, είχαμε φθάσει κοντά στο γραφείο μου.

— Έγώ σ' αφήνω τώρα, αγάπη μου, της είπα. Θά γυρίσω η ώρα πέντε.

— Άντίο, άντερούλη μου... Ά, ναι, καλά που τό θυμήθηκα να μην ξεχάσης να πάρης τό κρασί...

Χορίσαμε. Δεν πρόφτασα όμως να μπώ στή μεγάλη πόρτα του γραφείου μου, και θυμήθηκα ξαφνικά κάτι. Γύρισα πίσω και ξανακλώναξα τη γυναίκα μου:

— Δε μου λές, αλήθεια; Πώς σε λένε; Δεν μπόρεσα στο γραφείο των γάμων, με τό θόρυβο που έκανε κει, να άκούσω τό όνομά σου...

— Λιόλα.

— Λιόλα! Τι όμοιο όνομα! Άντίο, γλυκειά μου γυναίκο!...

— Στο καλό, χρυσέ μου άντερούλη!...

ΕΓΚΑΙΝΙΑ

Μεθαύριον Κυριακήν 30 'Οκτωβρίου τελούνται τά εγκαινία του περιφήμου RESTAURANT-VARIETE EVA κάτωθεν θεάτρου 'Αλάμπρας, εις τό όποιον καλείται να προσέλθη όλόκληρος η κοσμική 'Αθηναϊκή κοινωνία.